Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	14Co/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6724202440
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2026:6724202440.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a sudcov JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. X. D. XXXX, bytom B. XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária BUGRI s. r. o., so sídlom Zvolen, Námestie SNP 14/23, IČO: 56 434 995, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 6 380,65 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/43/2024-424 zo dňa 30. septembra 2025, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/43/2024-424 zo dňa 30. septembra 2025 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 6 380,65 eur v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) a žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania vedeného pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/10/2025 v rozsahu 100 % v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške (výrok II.).
1.1 Súd prvej inštancie postupoval v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 14Co/10/2025 zo dňa 21. júla 2025. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca na výzvu súdu doplnil písomne skutkové tvrdenia a predložil výpočet priemerného týždenného pracovného času s rozdelením na 6 mesačné referenčné obdobia, pričom zohľadnil v jednotlivých obdobiach pracovný čas a čas odpočinku, zároveň neutralizoval obdobia dovoleniek a PN v zmysle článku 16 písm. b) Smernice 2003/88/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „Smernica“). Žalobca predložil výpočet v tabuľkovej forme, z ktorého vyplynulo prekročenie maximálneho priemerného 48 hodinového pracovného času a to:
- 05/2021 - 10/2021 - 56,40 hodín/týždenne (prekročené o 8,40 hodín týždenne)
- 11/2021 - 04/2022 - 55,32 hodín/týždenne (prekročené o 7,32 hodín týždenne)
- 05/2022 - 10/2022 - 51,31 hodín/týždenne (prekročené o 3,31 hodín týždenne)
- 11/2022 - 04/2023 - 54,66 hodín/týždenne (prekročené o 6,66 hodín týždenne)
- 05/2023 - 10/2023 - 51,28 hodín/týždenne (prekročené o 3,28 hodín týždenne)
- 11/2023 - 04/2024 - 48,88 hodín/týždenne (prekročené o 0,88 hodiny týždenne).

Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla, že neutrálne dni sú v zmysle Smernice len 4 týždne riadnej ročnej dovolenky a dni práceneschopnosti. Prepočty žalobcu považovala za zmätočné. Namietla matematický prepočet neutrálnych dní žalobcom, kedy za 1 deň považoval 0,42 týždňa.

1.2 Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovanej, že žalobca nepreukázal, že dotknutá Smernica nebola do právneho poriadku SR transformovaná správne, a teda nie je daný základ nároku žalobcu na náhradu škody z tohto dôvodu. Súd prvej inštancie podrobne v bode 10. odôvodnenia v poradí prvom rozsudku prvoinštančného súdu zo dňa 2. októbra 2024 odôvodnil záver o nesprávnej transpozícií dotknutej Smernice.
1.3 Súd prvej inštancie preskúmal nové vyčíslenie predložené žalobcom. Žalobca 6 mesačné referenčné obdobia určil tak, že rozdelil žalované obdobie troch rokov (5/2021 - 4/2024) na 6 mesačné referenčné obdobia 5 - 10/ 2021, 11/ 2021 - 4/2022, 5 - 10/2022, 11/22 - 4/23, 5 - 10/23, 11/2023 - 4/2024.
1.4 Sporným v tomto konaní medzi stranami sporu bolo určenie, čo je súčasťou referenčného obdobia. Žalobca ako pracovný čas určil v jednotlivých mesiacoch čas vykázaný podľa výplatných pások v položke „Odp.h“ a tvrdil, že sa jedná o reálne odpracovaný služobný čas žalobcom, poukázal na to, že sa jedná o odlišný údaj, ako údaj o fonde pracovného času, v mnohých prípadoch je počet hodín v oboch položkách odlišný. Keďže údaje vykázané na výplatných páskach žalovaná nespochybnila, žalobca z nich vychádzal. Žalovaná namietla tento postup žalobcu s tvrdením, že predmetný údaj „Odp.h“ môže vykazovať aj čas, ktorý sa pre účely výpočtu mzdy považuje za služobný čas, ale reálne k výkonu služby nedošlo. Na dotaz súdu však nevedela špecifikovať, na základe akých podkladov a v akom rozsahu údaj o služobnom čase v položke „Odp.h“ nezodpovedá reálne odpracovanému služobnému času, a v akom rozsahu tieto údaje nie sú správne. Preto súd prvej inštancie toto popretie považoval za neúčinné (§ 151 ods. 2 CSP). Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla vlastné údaje o počte hodín, z tohto prehľadu však súdu prvej inštancie nebolo zrejmé aké hodiny a v akom celkovom rozsahu v jednotlivých mesiacoch žalovaná považuje za služobný čas a v akom rozsahu čas, ktorý namieta započítať do odpracovaného času. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca splnil povinnosť tvrdenia, keď presne špecifikoval, ktoré časy považuje za pracovný/služobný čas, ktorý sa započítava na účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času. Údaje vyplývajú z predložených dôkazov - výplatných pások a plánu služieb, splnil teda aj dôkaznú povinnosť na preukázanie svojho tvrdenia. Pokiaľ žalovaná namietla nesprávnosť výpočtu, bola povinná nie len poprieť skutkové tvrdenia žalobcu, ale uviesť vlastné kvalifikované skutkové tvrdenia, t. j. také, ktoré určitým spôsobom vyvracajú tvrdenia protistrany, pričom takto nepostupovala. Okrem toho bolo povinnosťou žalovanej nielen poprieť skutkové tvrdenia protistrany, uviesť vlastné kvalifikované skutkové tvrdenia, ale v danom prípade ich aj preukázať dôkazom (dôkazné bremeno), žalovaná taký dôkaz nepredložila. Súd prvej inštancie preto konštatuje v tomto prípade neúspešné popretie skutkových tvrdení v zmysle § 151 ods. 2 CSP a neunesenia dôkazného bremena žalovanou. Žalobca ďalej ako pracovný čas určil v jednotlivých mesiacoch čas služobnej pohotovosti vykázaný samostatne na výplatných páskach, toto medzi stranami sporné nebolo. Ako pracovný čas žalobca určil časy strávené účasťou na školeniach, výcvikoch a kurzoch, hodiny nariadenej práce nadčas, ktoré neboli vykázané na výplatných páskach, avšak vyplývajú z listinného dokladu „plán služieb“. Započítal aj hodiny účasti na iných akciách (výcviky, mimoriadne udalosti a pod.), ktoré sú na výplatnej páske osobitne v položke „plat nadčas PD akcia 3“. Súd prvej inštancie skonštatoval, že dané časy boli zaradené ako pracovný čas správne a opodstatnene. Žalobca započítal aj hodiny strávené na rekondičnom pobyte, ktoré sú evidované v pláne služieb, a to tak, že za 14 dní rekondičného pobytu sa žalobcovi započítava na pracovný čas 10 dní po 7:30 hod t. j. 75 hodín. Žalobca poukázal na to, že takýto postup vyplýva napríklad z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/134/2024. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetné časy možno považovať za pracovný čas podľa článku 2 Smernice, a teda žalobca správne vyčíslil pracovný čas v jednotlivých referenčných obdobiach.
1.5 Žalobca v ďalšom špecifikoval údaje o čerpaní dovolenky, PN a ďalších položiek, ktoré mala neutralizovať aj žalovaná. Vo výpočte je presný počet hodín označený ako „počet hodín zodpovedajúci čerpaným služobným dňom“. Žalobca ďalej uviedol, že má nárok na 4 týždne riadnej dovolenky a 2 týždne dodatkovej dovolenky t. j. 6 týždňov. Žalobca matematickým prepočtom ustálil, ktorý podrobne vysvetlil, že 1 služobný deň/1 zmena je v číselnom vyjadrení 0,424 týždňa. Súd prvej inštancie považoval postup žalobcu za správny, zodpovedajúci nerovnomernému rozvrhovanie služobného času.
1.6 Súd prvej inštancie preto uzavrel, že postup žalobcu pri vyčíslení priemerného týždenného pracovného času možno považovať za správny. Žalobca preukázal, že v jednotlivých referenčných obdobiach došlo k prekračovaniu maximálneho týždenného pracovného času ustanoveného Smernicou článok 6 písm. b). V súlade so závermi odvolacieho súdu skonštatoval, že pokiaľ žalobca preukázal, že v referenčnom období (6 mesiacov) došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, jeho nárok na náhradu škody je daný, pričom povaha náhrady škody zodpovedá zásahu do osobnostných práv podľa § 13 Občianskeho zákonníka formou zadosťučinenia v peniazoch.

1.7 Žalovaná namietala neprimeranosť uplatnenej náhrady škody. Súd prvej inštancie sa s otázkou primeranosti podrobne vysporiadal v bode 11. odôvodnenia v poradí prvého rozsudku, na ktorom zotrval, pričom postup žalobcu pri vyčíslení výšky škody bol opakovane aj na odvolanie žalovanej posúdený v stovkách právoplatných rozhodnutiach súdov za akceptovateľný, tak ako v tomto konkrétnom prípade, preto súd prvej inštancie uzavrel, že uplatnený nárok žalobcu považuje za primeraný.
1.8 Na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení skutkového a právneho stavu súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom porušenia komunitárneho práva neprevzatím, resp. nesprávnym prevzatím Smernice do vnútroštátneho práva v oblasti právnej úpravy služobného pomeru príslušníkov HaZZ, konkrétne do zák. č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (poznámka odvolacieho súdu: v znení účinnom do 31. októbra 2024) - (ďalej len „Zákon o hasičskom zbore“), je v celom rozsahu daný čo do dôvodu a výšky, súd prvej inštancie ho považoval za riadne preukázaný a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.
1.9 O trovách konania rozhodoval súd prvej inštancie podľa § 255 ods.1 CSP a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, trovy konania v rozsahu 100 %. V súlade s ustanovením § 369 ods. 3 CSP súd zároveň rozhodol aj o trovách odvolacieho konania, pričom vychádzal z úspechu žalobcu v tomto konaní. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP, pričom uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.
2.1 Žalovaná nepovažovala napadnuté rozhodnutie za právne správne, náležite a preskúmateľne odôvodnené. Tiež rozporovala základné skutkové tvrdenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku. Zotrvala na svojej právnej a skutkovej argumentácii konštante zastávanej od počiatku konania; predovšetkým poukázala na svoje písomné podanie zo dňa 5. septembra 2025 k novým výpočtom žalobcu.
2.2 Konštatovala, že ak za nesprávnu transpozíciu Smernice žalobca považoval čl. 2 Smernice, tak nie je splnená podmienka pre priznanie náhrady ujmy.
2.3 Vytkla, že súd prvej inštancie sa mal vysporiadať so zásadnými otázkami, pričom sa tak v konaní nestalo, a to v otázke; 1/ čo je pracovným časom, 2/ aký je rozsah referenčného obdobia.
2.4 Tvrdila, že žalobca bol povinný preukázať pre priznanie požadovanej výšky náhrady ujmy aj konkrétne dopady na jeho právo na ochranu života, zdravia, súkromný a rodinný život, pričom žalobca žiadne takéto skutočnosti netvrdil a ani nepreukazoval. Dodala, že ak by aj došlo k prekročeniu priemerného týždenného pracovného času, tak žalobca musí v konaní preukázať taký zásah do súkromného alebo rodinného života, ktorý by sa odrazil v medziľudských vzťahoch alebo nepriaznivom zdravotnom stave v priamej príčinnej súvislosti s výkonom práce. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/87/2024 zo dňa 27. augusta 2025.
2.5 K úvahám o neutrálnych dňoch a prepočtoch žalobcu odkázala na svoje písomne podanie zo dňa 5. septembra 2025.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý uviedol, že odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Konštatoval, že žalovaná žiadnym konkrétnym spôsobom nespochybnila správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie tak, ako vyplývajú z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie predložený nový výpočet (žalobcu) podrobil dôkladnej kontrole, vysporiadal sa so všetkými námietkami žalovanej voči tomuto výpočtu a svoje rozhodnutie aj v tomto smere výstižne a logicky odôvodnil. Zdôraznil, že už len samotná strata času odpočinku sama o sebe zakladá nárok na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice. Na komplexné vysvetlenie, resp. preukázanie následkov daného protiprávneho stavu bol na pojednávaní vykonaný aj dôkaz výsluchom (žalobcu). Za ročnú dovolenku na účely článku 7 Smernice je tak pri príslušníkoch s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom podľa § 86 Zákona o hasičskom zbore nutné považovať tak základnú dovolenku ustanovenú v § 93 ods. 1 predmetného zákona, ako aj dodatkovú dovolenku ustanovenú v § 93 ods. 2 predmetného zákona. Ide o zákonný nárok na ročnú dovolenku, priznaný vnútroštátnym predpisom výlučne príslušníkovi s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom nad rámec minimálneho rozsahu garantovaného v článku 7 Smernice. Neexistuje preto žiadny dôvod na to, aby bola táto dodatková dovolenka, ktorá je mojou zákonnou ročnou dovolenkou, vylúčená z neutralizácie upravenej v článku 16 písm. b) Smernice. Dodal, že v samotnom odvolaní žalovaná žiadnym konkrétnym spôsobom nevyvracia správnosť právneho názoru súdu prvej inštancie v otázke neutralizácie, len sa bez ďalšieho odvoláva na svoje predošlé vyjadrenie.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná (odvolacia replika), ktorá nad rámec argumentov produkovaných v odvolaní uviedla, že sa nestotožňuje s rozsahom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, predovšetkým ak táto predstavuje len náhradu mzdy, čo je v rozpore s predmetom sporu. Mala za to, že nové prepočty žalobcu vo vyjadrení žalobcu zo dňa 22. augusta 2025 poprela vo vyjadrení zo dňa 5. septembra 2025, kedy sa vyčerpávajúco vyjadrila k nesprávnej neutralizácií a k nesprávnym matematickým prepočtom jedného dňa v týždni. Mala za to, že v tomto podaní účinne poprela prepočty a dodala, že v odvolacom konaní sa neuplatňuje pravidlo ako je to v dovolacom konaní v zmysle ust. § 433 CSP.

5. K odvolacej replike sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu (odvolacia duplika), ktorý nad rámec argumentov produkovaných v tomto odvolacom konaní neuviedol už žiadne ďalšie relevantné skutočnosti.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 358 CSP „a contrario“), bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku a vo výroku o trovách prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolateľka v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (vo veci samej); neboli naplnené procesné predpoklady pre postup v zmysle ust. § 384 ods. 1 až 3 CSP v spojení s ust. § 366 CSP, a preto pri rozhodovaní o veci vychádzal odvolací súd zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní, na základe preskúmania veci, dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozsudku sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje, pričom k relevantným námietkam žalovanej v odvolaní v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP uvádza nasledovné.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6 380,65 eur s príslušenstvom, a to z titulu porušenia práva Európskej únie ako následku nesprávne transponovanej Smernice vo vzťahu k Zákonu o hasičskom zbore, dôsledkom čoho malo dôjsť u žalobcu k porušeniu jeho práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 h. Žalovaným obdobím je máj 2021 až apríl 2024 (ďalej len „žalované obdobie“ alebo „rozhodné obdobie“). Základ nároku žalobca odôvodňoval tvrdením, že žalovaná ako členský štát Európskej únie neprijala v rozhodnom období nevyhnuté opatrenia, ktoré by v súlade so Smernicou považovali čas služobnej pohotovosti za pracovný čas pre účely rozvrhnutia pracovného času, rešpektujúc maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 h. Žalobca v tomto smere tvrdil, že v žalovanom období odpracoval

2 207,17 h služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Bol názoru, že pri takto rozvrhnutom pracovnom čase prišiel v rámci žalovaného obdobia o voľný čas, ktorý mohol venovať rozvíjaniu osobných a rodinných zložiek svojho života.
10.1 Odvolací súd uznesením sp. zn. 14Co/10/2025 zo dňa 21. júla 2025 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 18C/43/2024 zo dňa 2. októbra 2024, v rámci ktorého uznesenia vyslovil právny názor, v zmysle ktorého pre záver o (ne)dôvodnosti žaloby (základu nároku) je potrebné v prvom rade zistiť, či v rámci žalovaného obdobia, ako dôsledku nesprávne transponovanej Smernice, absentovali také normatívne opatrenia, ktoré umožňovali pracovnú pohotovosť nepovažovať za pracovný čas pre účely dodržania maximálneho priemerného týždenného pracovného času. V druhom rade je potrebné zistiť či u žalobcu v rámci žalovaného obdobia dochádzalo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, t. j. nad 48 h v rámci šesť mesačných referenčných období. To znamená, že pre zistenie prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času je dôležité, aby žalobca preukázal, že v referenčnom období odpracoval taký počet hodín (pracovného času), ktorý po spriemerovaní v rámci referenčného obdobia presiahne hodnotu 48 h týždenne. Až v prípade, že konajúci súd skúmaním zistí, že v rámci referenčných období došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je dôvodné vyslovenie záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za porušenie tohto dôležitého sociálneho práva únie (článok 19 ods. 2 a 40 Ústavy SR) v korelácii so vznikom nároku žalobcu na náhradu ujmy; pričom relevantným v tomto smere bude už sama skutočnosť, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice došlo v rámci referenčných období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času.
10.2 Žalobca predložil v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu nový výpočet priemerného týždenného pracovného času.

11. Podstata odvolacej obrany žalovanej je založená na nesprávnosti posúdenia otázky transponovania Smernice a na (ne)preukázaní ujmy žalobcu s akcentom na primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

12. Odvolací súd posúdil podané odvolanie žalovanej podľa obsahu a vyabstrahoval relevantnú procesnú odvolaciu argumentáciu do roviny námietky (odvolacieho dôvodu) nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci a porušenia práva na spravodlivý proces, s ktorými sa bude v danom poradí v rámci odvolacieho prieskumu odvolací súd ďalej zaoberať.

13. V rozsahu odvolacieho dôvodu nesprávnych skutkových zistení žalovaná namietla, že žalobca nepreukázal konkrétne dopady, resp. nepreukázal vznik ujmy. Ďalšie námietky formulovala v zásade len abstraktným spôsobom, keď tvrdila, že rozporuje základné skutkové tvrdenia a závery obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku. Dodala, že zotrváva na svojej skutkovej argumentácii konštantne zastávanej v prvoinštančnom konaní, na ktoré odkazuje. Osobitne odkázala na podanie zo dňa 5. septembra 2025 a na ústne prednesy z pojednávania zo dňa 30. septembra 2025.

14. K odvolaciemu dôvodu viažucim sa k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP. Odvolací súd konštatuje, že takéto nedostatky v postupe súdu prvej inštancie neboli zistené.

15. K vyššie uvedeným (skutkovým) námietkam odvolací sú uvádza, že prijatiu záveru o zistenom skutkovom stave predchádza zistenie jednotlivých čiastkových (dielčích) skutkových zistení založených na vykonaných dôkazoch. Proces tvorby skutkového stavu je z právnej logiky veci determinovaný predbežným právnym názorom konajúceho súdu, ktorý tak jeho tvorbu podmieňuje naplneniu hypotézy hmotnoprávnej normy, o aplikácii ktorej sa v prejednávanej veci rozhoduje. V rámci odvolacieho

prieskumu je potrebné zamerať sa na tie konkrétne skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Z uvedeného je zrejmá neoddeliteľná miera korelácie medzi právnym posúdim veci a zisteným skutkovým stavom.

16. S ohľadom na povahu prejednávanej veci odvolací súd k otázke unesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ako podmienky pre úspech v spore uvádza, že povaha nároku z titulu porušenia dôležitého sociálneho práva únie, ako dôsledku nesprávne transponovanej smernice, v danej veci (pre úspech žalobcu v spore) predpokladá riadne tvrdiť a preukázať rozhodné skutočnosti. Touto skutočnosťou je preukázanie, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice, keď v rozpore s čl. 2 nebola zohľadňovaná pracovná pohotovosť ako pracovný čas, došlo na strane žalobcu k presiahnutiu maximálneho limitu pre priemerný týždenný pracovný čas v rámci referenčného obdobia - čl. 6 písm. b) Smernice. Ide o zloženú právnu skutočnosť, ktorá sa skladá z viacerých jednoduchých právnych skutočností, ktoré v súhrne odôvodňujú záver o (ne)dôvodnosti žaloby, a ktorých predmetom sú aj namietané skutkové tvrdenia a závery. Jednou z podstatných skutočností je dosiahnutá hodnota týždenného priemerného pracovného času v tom-ktorom referenčnom období – ide súčasne aj o relevantné skutkové tvrdenie. Z opačného pohľadu potom platí, že pre dosiahnutie úspechu v spore (účinného popretia) musí žalovaná sama tvrdiť rozhodujúce skutkové tvrdenia (vyplývajúc z podstaty, tzv. protinormy). S ohľadom na povahu prejednávaného sporu je elementárnou povinnosťou žalovanej účinne poprieť tvrdenie žalobcu o hodnote týždenného priemerného pracovného času v tom-ktorom referenčnom období. Osobitne to má význam v situácii, keď žalovaná rozporuje parciálne skutkové závery (zistenia), ktoré predchádzajú zisteniu hodnoty týždenného priemerného pracovného času, aby sa zabránilo tomu, že spor sa stratí v množstve parciálnych námietok bez významu pre výsledok. Ak má súd vyhodnotiť procesnú obranu žalovanej ako účinnú v rozsahu teórie protinormy, potom sa s ohľadom na povahu sporu žiada, aby žalovaná spochybnenie toho ktorého tvrdenia, príp. skutkového zistenia, viazala na právne významnú skutočnosť pre toto konanie, ktorou je primárne hodnota priemerného týždenného pracovného času. Z tohto pohľadu pre úspech žalovanej v spore platí, že ak žalobca tvrdí konkrétnu hodnotu v príslušnom referenčnom období, potom je nevyhnutné, aby procesná obrana žalovanej bola čo do určitosti spôsobilá privodiť odlišný záver o hodnote priemerného týždenného pracovného času.
16.1 Odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú odvolaciu námietku žalovanej, že žalobca nepreukázal konkrétne dopady, resp. nepreukázal vznik ujmy. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie členský štát zodpovedá jednotlivcovi za škodu spôsobenú porušením práva únie, ak porušená norma práva únie priznáva právo fyzickým osobám alebo právnickým osobám, alebo zakladá povinnosti pre členský štát, porušenie práva únie je dostatočne závažné a medzi porušením práva únie členským štátom a vznikom škody jednotlivca existuje príčinná súvislosť s tým, že o výške náhrady škody vždy rozhoduje vnútroštátny súd. V rozsahu predpokladov zodpovednosti žalovanej a úvah o povahe ujmy v korelácii s bremenom tvrdenia a dôkazu odvolací súd zdôrazňuje, že článok 6 písm. b) Smernice priznáva pracovníkom právo na maximálny priemerný týždenný pracovný čas, vrátane nadčasov v rozsahu 48 hodín. Toto ustanovenie Smernice má priamy účinok. Pre záver o vyslovení zodpovednosti žalovanej je však potrebné, aby bolo preukázané, že nedostatočne transponovaná Smernica spôsobila prezumovaný negatívny následok v podobe prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času v rámci posudzovaných referenčných období u žalobcov. Až v prípade, že konajúci súd skúmaním zistí, že v rámci referenčných období došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je dôvodné vyslovenie záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za porušenie tohto dôležitého sociálneho práva únie (článok 19 ods. 2 a 40 Ústavy SR) v korelácii so vznikom nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. V aspekte nároku na (peňažnú) náhradu za vzniknutú ujmu, rešpektujúc zásadu eurokonformného výkladu, bude relevantným kritériom už sama skutočnosť, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice došlo v rámci referenčných období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, čo logicky znamená, že žalobca musel v danom období odpracovať viac, ako bol v zmysle Smernice povinný, a to na úkor seba a svojich blízkych. S ohľadom na povahu ujmy nie je pre vec relevantné, o aké konkrétne (vyšpecifikované) činnosti či aktivity bol žalobca porušením práva únie ukrátený, pretože tieto sa z logiky veci – s prihliadnutím na rozmanitosť a nepredvídateľnosť života – nedajú absolútne konkretizovať. Dôležitým aspektom je pre posúdenie ujmy objektívne kritérium, a to, že žalobcovi bolo v dôsledku porušenia práva únie zasiahnuté do práva na ochranu zdravia a práva na súkromie a rodinný život. V tomto smere odvolací súd poznamenáva, že neobstojí námietka, v zmysle ktorej je žalobca povinný preukazovať čo konkrétne chcel vo voľnom čase robiť – korelatívne o čo konkrétne bol ukrátený. Z povahy veci totiž nie je logické a ani spravodlivé od žalobcu žiadať, aby spätne

(v horizonte troch rokov) tvrdil a predovšetkým dokazoval, o čo konkrétne bol v dôsledku porušenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času ukrátený; povaha tejto ujmy (nároku) totiž vytvára legitímne hranice bremena tvrdenia a dôkazu, ktoré nie je možné spravodlivo od žalobcu žiadať, aby prekročili v súvislosti s preukázaným porušením čl. 6 písm. b) Smernice. Preto podľa názoru odvolacieho súdu v tomto smere postačuje už zistenie, že v referenčnom období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času skutočne došlo; pozri rozsudok Súdneho dvora vo veci C-243/09, E., bod 53., v ktorom Súdny dvor tiež rozhodol, že prekročenie maximálnej hranice predstavuje samo osebe porušenie tohto ustanovenia a nie je potrebné preukázať aj inú osobitnú ujmu, alebo rozsudok C-367/23, bod 38. a 42., z ktorého vyplýva, že už porušenie čl. 6 písm. b) Smernice spôsobuje dotknutému pracovníkovi ujmu, príp. rozsudok C-429/09. Otázka intenzity tohto prekročenia, prípadne preukázanie osobitnej ujmy, už potom z logiky veci bude spadať do kategórie ustálenia primeranej výšky náhrady za takýto zásah. Z výsledkov dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že u žalobcu bol prekročený maximálny limit priemerného týždenného pracovného času, v dôsledku čoho musel žalobca odpracovať viac ako bol povinný, a to na úkor seba a svojich blízkych, pričom tým, že musel tráviť čas v práci, prichádzal o čas, ktorý by chcel a mohol venovať sebe, svojej rodine, priateľom, záľubám či iným aktivitám; čo bolo preukázané aj na základe výpovede, resp. výsluchu žalobcu. Osobitne k rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/87/2024 zo dňa 27. augusta 2025, na ktoré poukázala žalovaná, odvolací súd uvádza, že nárok žalobcu bol zamietnutý z dôvodu nepreukázania prekročenia maximálneho limitu priemerného týždenného pracovného času a nie z dôvodu nepreukázania dopadov do osobnostnej sféry žalobcu, a preto nemožno procesnú obranu žalovanej s ohľadom na predmetné rozhodnutie krajského súdu hodnotiť ako dôvodnú. Odvolací súd preto konštatuje, že s ohľadom na osobitnú povahu sporu uniesol žalobca bremeno tvrdenia a dôkazu čo do nároku na priznanie peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu, a preto vyhodnotil predmetnú odvolaciu námietku odvolací súd ako nedôvodnú.
16.2 K odvolacej námietke žalovanej, že rozporuje základné skutkové tvrdenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku, odvolací súd uvádza, že predmetná námietka je abstraktná, bez náležitého zdôvodnenia, ktorej obsah neumožňuje odvolaciemu súdu cielenejší odvolací prieskum. Je súčasťou zásady procesnej diligencie, aby strany sporu pre úspech v odvolacom konaní riadne tvrdili a dôsledne opísali konkrétne skutočnosti a dôvody, pre ktorého považujú rozhodnutie súdu prvej inštancie v tom-ktorom ohľade za nesprávne, pretože odvolateľ takýmto spôsobom vymedzuje konkrétny predmet, resp. hĺbku odvolacieho prieskumu. Žalovaná uvedeným spôsobom nepostupovala, keď namietala skutkové závery len abstraktným spôsobom, a preto odvolací súd vyhodnotil takúto formu procesnej obrany ako neúčinnú, resp. nedôvodnú.

17. V rozsahu odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaná namietla, že Smernica bola vo vzťahu k čl. 6 písm. b) transponovaná správne, a že podmienku nároku na náhradu škody spôsobenej porušením práva únie nemožno uplatniť v tomto konaní, keďže nesprávne transponovaný čl. 2 ods. 1 Smernice nepriznáva žiadne práva a nespĺňa tak podmienku nároku, a to aj s ohľadom na to, že čl. 6 písm. b) Smernice bol správne transponovaný do § 85 ods. 9 Zákonníka práce v spojení s § 193 Zákona o hasičskom zbore. V nadväznosti na dôvodnosť tvrdenej ujmy namietla aj primeranosť výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

18. Nesprávnym právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnou otázkou je aj posúdenie toho, či určitý skutkový stav možno podriadiť pod konkrétnu právnu normu. Vyhodnotenie skutkových okolností prejednávanej veci v nadväznosti na záver súdu, či je žalobný nárok (ne)dôvodný, možno tiež v tomto ohľade vnímať ako záver právny, pretože právne otázky netvoria len abstraktne formulované právne vety bez vzťahu na konkrétny skutkový stav (pozri III. ÚS 61/2022). Odvolací súd konštatuje, že takéto nedostatky v postupe súdu prvej inštancie neboli zistené.

19. Vo vzťahu k námietke žalovanej, v zmysle ktorej nemožno právny záver o netransponovaní Smernice viazať na čl. 2 ods. 1 Smernice, pretože tento nemá priamy účinok, odvolací súd - poukazujúc na právny názor vyslovený už v zrušujúcom uznesení (bod 16. odôvodnenia) - zdôrazňuje, že podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie členský štát zodpovedá jednotlivcovi za škodu spôsobenú porušením

práva únie, ak porušená norma práva únie priznáva právo fyzickým osobám alebo právnickým osobám, alebo zakladá povinnosti pre členský štát, porušenie práva únie je dostatočne závažné a medzi porušením práva únie členským štátom a vznikom škody jednotlivca existuje príčinná súvislosť s tým, že o výške náhrady škody vždy rozhoduje vnútroštátny súd. Odvolací súd zdôrazňuje, že čl. 6 písm. b) Smernice je dôležitým právom únie a o závere o vzniku ujmy na strane žalobcu, ako bolo vyššie uvedené, je možné uvažovať za situácie, keď zákonodarca nedostatočným transponovaním Smernice umožnil, aby zamestnanec v rámci posudzovaného obdobia prekročil maximálny týždenný priemerný pracovný čas. V prípade žalobného nároku nestačí len konštatovať nesprávnu transpozíciu Smernice, ale je potrebné mať preukázaný aj Smernicou prezumovaný negatívny následok, a to v podobe prekročenia stanoveného priemerného limitu 48 h (čl. 6 písm. b/ Smernice). Z toho potom vyplýva, že pre záver o dôvodnosti žaloby (základu nároku) je potrebné zistiť, či v rámci žalovaného obdobia, ako dôsledku nesprávne transponovanej Smernice, absentovali také normatívne opatrenia, ktoré umožňovali pracovnú pohotovosť nepovažovať za pracovný čas pre účely dodržania maximálneho priemerného týždenného pracovného času. Odvolací súd s poukazom na zistený skutkový stav konštatuje, že vnútroštátna právna úprava v rozhodnom období umožňovala zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času (hoci príslušník je v službe a k dispozícii služobnému úradu) a rozvrhnúť žalobcovi služobný čas tak, že tento presiahol maximálnu hranicu stanovenú článkom 6 písm. b) Smernice. Povedané inak, Zákonník práce v znení účinnom do 29. februára 2024 v ust. § 85 ods. 9 uvádza, že priemerný týždenný pracovný čas zamestnancov, vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín. V § 96 ods. 2 Zákonník práce uvádza, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Oproti tomu z ustanovení § 85 až § 93 Zákona o hasičskom zbore v znení účinnom do 31. októbra 2024 nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/36/2022 zo dňa 23. marca 2023, sp. zn. 17Co/59/2022 zo dňa 14. decembra 2022). V tejto súvislosti potom odvolací súd konštatuje, že Slovenská republika ako členský štát Európskej únie v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, v tomto prípade príslušníkov hasičského a záchranného zboru, neprijala v rozhodnom období opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby bol služobný čas žalobcu definovaný v súlade s pojmom pracovný čas podľa článku 2 Smernice v korelácií s prekročením maximálnej hranice priemerného týždenného pracovného času (čl. 6 písm. b/ Smernice). Tento záver je na úrovni Krajského súdu v Banskej Bystrici zhodne a dlhodobo prijímaný. V zmysle vyššie uvedeného preto hodnotí aj túto námietku žalovanej odvolací súd ako nedôvodnú a uzatvára, že vo vzťahu k žalobcovi došlo na základe nedostatočne, resp. nesprávne transponovanej Smernici k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice.

20. K odvolacej námietke smerujúcej do otázky primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd – v nadväznosti na časť odôvodnenia, kde odvolací súd rieši otázku unesenia dôkazného bremena k dôvodom ujmy – zdôrazňuje, že pre nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (§ 13 ods. 2 „in fine“ Občianskeho zákonníka) je dôležité už zistenie, že v referenčnom období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času skutočne došlo. Otázka intenzity tohto prekročenia potom spadá do kategórie ustálenia primeranej výšky náhrady za takýto zásah. V tomto ohľade možno intenzitu zásahu hodnotiť v množine porušenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času, a to ako v rovine zistenia v koľkých referenčných obdobiach k porušeniu tohto limitu došlo, ako aj v rovine samotnej intenzity presahu maximálneho priemerného týždenného pracovného času v rámci týchto referenčných období, v ktorých k porušeniu limitu skutočne došlo. Záver o primeranosti musí v čo najobjektívnejšej miere zohľadňovať všetky aspekty porušenia práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas. To neznamená, že žalobca nemôže určitým matematickým spôsobom dopomôcť k ustáleniu výšky ujmy, ktorá sa mu s ohľadom na nuansy prejednávanej veci javí ako spravodlivá. V tomto smere sa potom nevylučuje ani taký spôsob ustálenia výšky ujmy, ktorý zodpovedá súčtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti (ktorá nebola v súlade so Smernicou zarátaná ako služobný čas), za žalované obdobie, vrátane a rozdielu peňažnej náhrady vyplácanej za určenú služobnú pohotovosť podľa § 122 ods. 1 Zákona o hasičskom a zbore a náhrady za nariadenú služobnú pohotovosť podľa § 122 ods. 2 písm. a) predmetného zákona, pretože konečným kritériom v zmysle ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka bude vždy aspekt primeranosti tejto náhrady k okolnostiam a následkom (intenzite) nezákonného zásahu do sféry poškodenej osoby (žalobcu).
20.1 Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu vyplynulo, že v každom z referenčných období došlo k prekročeniu 48 h priemerného týždenného pracovného času;

- 05/2021 - 10/2021 - 56,40 hodín/týždenne (prekročené o 8,40 hodín týždenne)
- 11/2021 - 04/2022 - 55,32 hodín/týždenne (prekročené o 7,32 hodín týždenne)
- 05/2022 - 10/2022 - 51,31 hodín/týždenne (prekročené o 3,31 hodín týždenne)
- 11/2022 - 04/2023 - 54,66 hodín/týždenne (prekročené o 6,66 hodín týždenne)
- 05/2023 - 10/2023 - 51,28 hodín/týždenne (prekročené o 3,28 hodín týždenne)
- 11/2023 - 04/2024 - 48,88 hodín/týždenne (prekročené o 0,88 hodiny týždenne), a teda súd prvej inštancie považoval žalobcom tvrdené hodnoty na základe vykonaného dokazovania za riadne a hodnoverne preukázané.

20.2 V súlade s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že forma zásahu do práv žalobcu, ktorá bola vykonaným dokazovaním preukázaná, sa aj s poukazom na dlhodobé a permanentné porušovanie práva na odpočinok u žalobcu v zmysle judikatúry Súdneho dvora považuje za závažný zásah do jeho základný práv. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil primeranosť priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy vo vzťahu k povahe nezákonného zásahu, dĺžke trvania protiprávneho stavu a miery porušovania práv žalobcu, s ohľadom na hodnoty prekračovania priemerného týždenného pracovného času v jednotlivých referenčných obdobiach. Súd prvej inštancie pri posúdení primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol aj na rozhodovaciu prax všeobecných súdov. Osobitne súd prvej inštancie odkázal na bod 11. odôvodnenia v poradí prvého rozsudku sp. zn. 18Co/43/2024 zo dňa 2. októbra 2024, za podpory ktorého dostatočne odôvodnil záver o primeranosti priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd dodáva, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi Krajského súdu v Banskej Bystrici čo do spôsobu ustálenia výšky, tak i pomernosti so sumami priznávanými v obdobných prípadoch Krajským súdom v Banskej Bystrici (porovnaj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/99/2025 zo dňa 31. marca 2026, sp. zn. 17Co/54/2025 zo dňa 31. marca 2025, sp. zn. 16Co/11/2022 zo dňa 23. februára 2023, sp. zn. 16Co/36/2022 zo dňa 23. marca 2023, sp. zn. 17Co/47/2022 zo dňa 23. novembra 2022, sp. zn. 14Co/34/2022 zo dňa 24. januára 2023, sp. zn. 14Co/113/2023 zo dňa 27. februára 2024). S ohľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd považuje súdom prvej inštancie priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy za primeranú k okolnostiam prejednávanej veci, a teda hodnotí odvolaciu námietku žalovanej ako nedôvodnú.

21. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná v rámci odvolania argumentovala (v časti IV. odvolania – „K neutrálnym dňom a prepočtom žalobcu“) takým spôsobom, že poukázala na svoje vyjadrenie zo dňa 5. septembra 2025, v ktorom podľa jej tvrdení účinne poprela prepočty žalobcu a špecifikovala problematiku neutrálnych dní. V tejto súvislosti žalovaná poznamenala, že v zmysle Smernice sú neutrálnymi dňami len dni dovolenky (DOV) v rozsahu 4 týždňov a dni PN. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovanej (časť IV. odvolania – „K neutrálnym dňom a prepočtom žalobcu“), odvolací súd uvádza, že odvolacia argumentácia musí byť konkrétna, obsah ktorej umožňuje odvolaciemu súdu cielený prieskum. V zmysle zásady procesnej diligencie, v spojení s ust. § 363 a § 365 ods. 3 s poukazom na § 380 CSP, nie je prípustná taká formulácia odvolania, ktorá je založená len odkazom na skoršie tvrdenia produkované v skorších podaniach pred súdom prvej inštancie, bez ďalšieho vysvetlenia či konkretizácie. Aj keď Civilný sporový poriadok v časti odvolacieho konania výslovne neustanovuje pravidlo, ako je tomu v prípade dovolacieho konania (§ 433 CSP), z podstaty zásad civilného sporového konania a povahy odvolacieho konania, nie je možné dospieť k záveru, v zmysle ktorého je odvolací súd povinný vyhľadávať a dotvárať, či rekonštruovať odvolaciu argumentáciu z obsahu skorších podaní odvolateľa, pretože by takýmto spôsobom porušil základný princíp rovnosti strán sporu, v spojení s princípom zákonnosti. Prípustná je len taká forma obrany, resp. odvolania, z obsahu ktorého je možné vyabstrahovať podstatnú odvolaciu argumentáciu, a ktorú len doplnkovo odvolateľ dopĺňa odkazom na skoršie podania – o takýto prípad však v prejednávanej veci nejde. Odvolací súd po dôslednom posúdení obsahu odvolania žalovanej v rozsahu vymedzenej odvolacej námietky konštatuje, že žalovaná v odvolaní nedostatočne argumentovala čo do konkrétnosti a zrozumiteľnosti odvolacích dôvodov. Z predmetnej časti odvolania nie je možné dôjsť k zrozumiteľnej odpovedi na otázku, čo považuje žalovaná v otázke neutralizácie a metodiky výpočtu žalobcu za nesprávne, a teda sa nedajú zistiť konkrétne skutočnosti a dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tom-ktorom ohľade za nesprávne. Ak by mal odvolací súd odvolacie dôvody (argumenty) vo vzťahu k tejto námietke hľadať v podaní zo dňa 5. septembra 2025, z právnej logiky veci by to preukazovalo nesplnenie si povinnosti odvolateľa riadne tvrdiť, resp. označiť odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 3 v spojení s ust. § 380 CSP; pričom na doplnenie odvolacích dôvodov súd nevyzýva (§ 373 ods. 1 „in fine“ CSP). Odvolací súd nie je oprávnený za odvolateľa dohľadávať, dotvárať alebo rekonštruovať odvolacie dôvody (argumentáciu). V opačnom prípade by takýto postup smeroval

k porušeniu zásady kontradiktórnosti sporového konania a k porušeniu princípu rovnosti strán sporu, s dôrazom na princíp zákonnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani princíp materiálneho prístupu k súdu sám o sebe nekonštituuje povinnosť odvolaciemu súdu, v zmysle ktorej je povinný sám vyhľadávať a rekonštruovať odvolaciu argumentáciu z predchádzajúcich podaní odvolateľa v rozpore s princípom rovnosti. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd na túto formu procesnej obrany žalovanej v odvolaní neprihliadal, nakoľko absentovali riadne odvolacie dôvody.

22. Pod odvolací dôvod porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd subsumoval argumentáciu žalovanej, v zmysle ktorej namietala, že súd prvej inštancie sa mal vysporiadať so zásadnými otázkami, pričom sa tak v konaní nestalo, a to v otázke; 1/ čo je pracovným časom, 2/ aký je rozsah referenčného obdobia. Ďalej namietla žalovaná len abstraktne, že napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, resp. nedostatočne odôvodnené.

23. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s otázkou pracovného času a časom odpočinku, ako aj aplikáciou referenčného obdobia, a to v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom uznesení. V tomto smere súd prvej inštancie dostatočne vyhodnotil aj písomné vyjadrenie žalovanej (zo dňa 5. septembra 2025) k novým výpočtom žalobcu, s ktorým sa v odôvodnení napadnutého rozsudku aj náležite vysporiadal (v bode 7.1 a 7.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku). K argumentácii o nepreskúmateľnosti odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie rozhodol v medziach zákonnosti a svoje závery aj v dostatočnej kvalite zdôvodnil, keď odôvodnenie napadnutého rozsudku stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, ktorý umožňuje prijať záver o tom, že bolo v zákonnej rovine realizované právo žalovanej na spravodlivý súdny proces, resp. súdnu ochranu. Na tomto mieste odvolací súd poznamenávaná, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu súčasne nevyplýva právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov či rozhodol v súlade s jej voľou, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). V tomto smere preto odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie v zásade naplnil právo žalovanej na spravodlivý proces v aspekte preskúmateľnosti napadnutého rozsudku, a to vo vzťahu k vyjadreným otázkam žalovanej, tak i k hodnoteniu jej procesnej obrany v podaní zo dňa 5. septembra 2025. Len samotná skutočnosť, že žalovaná sa nestotožňuje s výsledkom hodnotenia jej procesnej obrany súdom prvej inštancie, nemožno hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces. Z uvedeného dôvodu hodnotí odvolací súd predmetnú námietku žalovanej ako nedôvodnú.

24. Odvolací súd, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/69/2022 zo dňa 25. mája 2023 dodáva, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi žalovanej uvedených v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa jedná o argumenty, ktoré nemajú pre rozhodnutie v predmetnej veci už rozhodujúci význam (m. m. III. ÚS 314/2018).

25. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku a v závislom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd konštatuje, že v konečnom dôsledku bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, nakoľko odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, potvrdil ako vecne správny. Naproti tomu procesný neúspech v odvolacom konaní je v celom rozsahu na strane žalovanej. Úspech v odvolacom konaní je závislý od výsledku vo veci samej, a teda na mieru (ne)úspechu nemá vplyv skutočnosť, že odvolací súd z dôvodu odvolania žalovanej zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ako procesne neúspešnej strane v odvolacom konaní, ukladá povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi, ako procesne úspešnej strane sporu, v rozsahu 100 % , v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).